

Kylmä yllätti tänä talvena koko Euroopan. Lapsilla oli hauskaa. Vanhemmalle väelle, joka kantoi myös taloudellisen taakan, talvesta muodostui valkea. Hollannin kanaalit olivat jäässä. Kuvamme tyttöset iloitsevat luisteleimisesta. Toisaalta laivaliikenne pysähtyi. Hiilivarastot tyrehtyivät. Ensimmäisen kerran Hollannin asfaltitiet kokivat routallimön.

KOLMINKERTAINEN SIIRTOLAINEN

Maanviljelijä Pekka Maksniemi asuu Kiehimän vaaralla, Paltamon kirkolta noin kilometrin päässä. Tänne ovat tutkimusten mukaan Kainuun ensimmäiset asukkaat saapuneet jo yli 400 vuotta sitten. Tämä Haatajan tila tunnetaan seudun vanhimmaksi tilaksi ja Maksniemen uudehko rapattu talo on korkealla vaaran laella, josta avautuu kaunis näköala Oulujärvelle. Järven allas jää alapuolelle tiheine saariryhmineen ja sen yli näkee kauniin Paltaniemen, Kajaanin tehdasalueen ja Ota-mäen teollisuusalueen tornit. Kauniimpaa näköalapaikkaa Kainuusta tuskin löytäneekään, varsinkin, kun ottaa huomioon, että kaikki tämä on nähtävissä tuvan ikkunasta.

Isäntä Maksniemi on leskimies, jolla on viisi poikaa ja yksi tytär. Hän kertoi olevansa jo kolmannen kerran siirtolaisena.

— Syntyisin olen Aunuksen karjalaisia, hän kertoi. — Suomen ja Venäjän välisen rajan sulkemisen aikaan tulin Suomeen, koska olin käynyt täällä nuorena miehenä ja ihailin Suomen Karjalaa. Ase-tuini asumaan Suojärvelle Jehkilän kylään ja menin naimisiin. Omassa talossa en kuitenkaan saanut asua kauan, sillä talvisota pakotti siirtymään muualle Suomeen ja samoin oli taas lähdettävä jatkosodan lopussa. Kierreltyäni lapsilaumani ja vaimoni kanssa Keski-Suomea ja Savoia löysin lopulta uuden kotipaikkani Kainuusta.

— Elämäni olen tyytyväinen, kertoi nauruun rehahtaen isäntä Maksniemi. — Vaikeudet olen voittanut. Sotien jälkeen, kun rakennustöitä oli paljon ja ne olivat suuriakin, jouduin tekemään pitkiä työpäiviä uunimuurarina. Muurarit olivat kysytyjä ja tilauksia ja niiden kiirehtijöitä oli joka päivä. Uninmuurausammattia olen harjoittanut pitempiä tai lyhyempiä aikoja yhteen me-noon koko ikäni. Myös poikani olen koettanut opettaa isän ammattiin, mutta yhtä lukuunottamatta ei heistä ole muuraria tullut, sen sijaan kyllä kirvesmiehiä. Tälläkin kertaa ovat kaikki viisi poikaani vaativissa kirvesmiehen töissä. Vanhin ja kaksi nuorinta ovat teollisuusrakennuksella ja toiset muissa töissä.

— Ajat ovat muuttuneet, jatkoi haastateltavamme. — Ennen, kun kuljin vieraisa töissä, oli lähde-ttävä jalkaparikassa tai suksia käyttäen koko viikoksi työpaikalle. Nyt kuljettavat moottorit miehen aamulla työpaikalle ja yöksi taas kotiin. Suurta eväsreppuakaan ei nyt enää tarvitse pakata. Ja siitä huolimatta ei kansa tunnu olevan elämänsä ja elintasoonsa tyytyväinen. Minun silmilläni katsottuna on nykyään työtä, leipää ja tavaraa yllin kyllin saatavissa. Työkykyäni olen menettänyt pitkäaikaisen nivelreumatismin sairastettuani, mutta johan minä olenkin eläkeiässä — lähes 65-vuotias — ja pitäähän siitäkin nauttia, naureskeli haastateltavamme.

Juhani Tuomela